

Pool sajandi karmim torm

Ain Kallis, keskkonnaagentuuri peaspetsialist

Mullune 27. oktoobri torm oli mõneti erandlik. Kui tavaliselt tsüklonid – neid on meil aastas keskmiselt 130 ümber (antitsükcloneid poole vähem) – tugevnevad meist kaugemal läänes, siis viimase puhul oli tsüklogenees ehk areng äge just Eesti kohal. Siin said kokku kaks 15-kraadise erinevusega õhumassi. Oranž hoiatus (ohtlik ilmanähtus) tuli alles samal päeval.

Torm liikus väga kiiresti üle Eesti. Kella kahe ajal olid Sõrves tuulepuhangud 31,2 m/s, kolme tunni pärast oli tugevaim tuul juba maa kagunurgas – Võrus mõõdeti edelatuule puhangud 26,1 m/s (10 minuti keskmine oli küll vaid 11,5 m/s ehk vali tuul). Paari tunni pärast oli torm möödas.

Saartel ei tekitanud torm suuri purustusi (seal oli ammu kõik murtud, mis murda oli), küll aga «lõunaosariikides» – seal ei olnud sellist maru veel kunagi nähtud, nagu kirjeldasid võrokeseid. Tegelikult oli viimane niisugune torm 22. detsembril 1971 (iilid 25 m/s), 18. oktoobril 1967 registreeriti Võrus puhangud isegi 31 m/s.

Tugevad tuulepuhangud – need just murravad puid, tõstavad katuseid – näitasid ära nõrgad ehitised, elektriliinid, vanad puud.

Nimetatud torm näitas, et alati ja kõikjal tuleb halvemaks valmis olla, sest nagu ütleb Rõuge vanasõnagi: «Ilm on kuri ja kavval!»